

РЕШЕНИЕ

№ 6521

гр. София, 19.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8082** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.208 – чл.228 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. Г. Л., [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 2 срещу Решение № 162751 от 28.07.2020г., постановено по НАХД № 2276/2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 99-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 489566-F506116 от 13.01.2020 г., издадено от Директора на офис „О.“ при ТД на НАП-С., с което за нарушение на чл.5, ал.4, т.2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), вр. чл.2, ал.2 и чл.3, ал.3, т.2 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева на основание чл.355, ал.1, пред.1 от КСО.

С жалбата се релевират възражения за неправилност на решението на СРС, поради неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Изтъква, че по делото не е изяснен фактът, че е лице ползващо продължен отпуск по болест с последващо пенсиониране и поради това не дължал вноски по ДОО. Твърди,

че съдът не е изложил мотиви по преценка за „маловажност“ на случая по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Оспорва така присъдените разноски във въззивната инстанция за юрисконсултско възнаграждение в полза на АНО. Моли за отмяна на съдебното решение и постановяване на ново, с което НП да бъде отменено изцяло. В условията на алтернативност се иска отмяна на решението и връщане на делото на въззивния съд с продължаване на производството за разглеждане на жалбата. Претендират се направените разноски за двете инстанции.

В съдебно заседание, касаторът се явява лично, като поддържа така депозираната жалба Моли съда за отмяна на съдебния акт и постановяване на нов, с който да бъде отменено процесното НП. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника по касация юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ответникът - ТД на НАП не се представлява. Представена е писмена защита от 22.10.2020г. с претенция за разноски в размер на 200 лв.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна и моли същата да бъде уважена.

Административен съд София-град, XVIII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява частично основателна.

СРС е възприел фактическа обстановка, която съответства на събраните писмени и гласни доказателства, а именно: На 26.08.2019 г. С. Г. Л. подал в офис „О.“ при ТД на НАП-С. декларация образец 6 за 2018 година. При извършена проверка от свидетелката С. С. - „старши инспектор по приходите“ в ТД на НАП – [населено място], офис „О.“, същата констатира, че Л. - в качеството си на самоосигуряващо се лице, не е подал в законоустановения срок, а именно до 30.04.2019 г. декларация образец 6 със сумите за дължими осигурителни вноски за здравно осигуряване за календарната 2018 година.

Срещу жалбоподателя бил съставен АУАН № F506116 от 26.08.2019 г. за нарушение на чл.5, ал.4, т.2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), вр. чл.2, ал.2 и чл.3, ал.3, т.2 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя и бил подписан от актосъставителя и двама свидетели. Нарушителят също го подписал с отбелязване, че допълнително ще подаде възражения. Въз основа на съставения АУАН било издадено процесното НП.

За да потвърди НП, районният съд е приел, че в хода на проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съставените АУАН и НП съдържат реквизитите, изискуеми по ЗАНН и не са налице формални предпоставки за отмяна на НП. По същество въззивната инстанция е приела, че Л. е извършил вмененото нарушение и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

В настоящия случай е безспорно установено, че касаторът не е изпълнил закономото си задължение по чл.5, ал.4, т.2 от КСО, вр. чл.2, ал.2 и чл.4, ал.3, т.2 от Наредба Н-13 от 17.12.2019 г. на МФ за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при

тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, а именно - да подаде декларация образец №6 до компетентната териториална дирекция на НАП до 30 април за дължимите осигурителни вноски за предходната календарна година – в случая това е следвало да стане до 30 април 2019г., а по делото е установено, че същата е подадена на 26.08.2019г. – със закъснение от близо 4 месеца. Настоящата инстанция приема, че правилно АНО е определил размера на наложената глоба в минимален размер на основание чл. 355, ал. 1 от КСО.

Не са изтекли както сроковете по чл.34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административно наказателно преследване. Неоснователно е твърдението на касатора, че нарушението се установява с изтичане на срока за подаване на декларацията. Това бездействие е установено по време на извършената проверка. За да се приеме, че срокът по чл. 34, ал. 1, изр.последно от ЗАНН е започнал да тече, е необходимо да бъде установено както извършеното нарушение, така и нарушителят, който не би могъл да се счита за известен още към момента, в който законът му вмениява някакво задължение, а е необходимо да бъде установено, че това задължение не е изпълнено. Тримесечният срок по чл. 34 от ЗАНН започва да тече след установяване на всички елементи на административното нарушение и на авторството му. При изтичането на срока за подаване на декларации нарушителят все още не е открит от НАП, тъй като не е извършена проверка. Откриването на административното нарушение и установяването на неговия извършител е резултат от извършване на проверка, съпроводена със събиране на доказателства, въз основа на които се прави извод за осъществяването на всички елементи от фактическия състав на административно нарушение.

С оглед продължителността на времето, през което осигурителят не е изпълнил задължението си, нарушението не може да се счете като маловажно по смисъла на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН. В случая се касае за регулиране на обществени отношения, свързани с правилното функциониране на финансовата система и упражняването на специфични функции от страна на държавата. Без значение е, че няма настъпили вредни последици от неизпълнението на задължението за подаване на процесните декларации в законоустановения срок.

Неоснователно е твърдението на касатора, че при постановяване на своето решение въззивният съд не е установил, че касаторът е прекратил дейност поради болест и неоснователно твърди, че за него не е било възникнало задължение за подаване на декларация №6. В мотивите си районният съд е посочил, че на Л. е загубил качеството си на самоосигуряващо се лице на 19.05.2018г. и макар периодът на самоосигуряване да не обхваща цялата календарна година, то за него е било налице за посоченото задължение. Причината, поради която самоосигуряващото се лице е прекратило дейност е ирелевантно за настоящия спор и не опровергава допуснатото от същия нарушение.

Настоящият съдебен състав възприема като законосъобразен изводът на районния съд, че при съставяне на процесното НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната му.

Основателно е твърдението на касатора досежно невъзможността да възрази срещу размера на претендираното от процесуалния представител на НАП юрисконсултско възнаграждение. По въззивното дело е представена Писмена защита от 22.05.2020г. от юрк. И. – процесуален представител на НАП, с която е изрично е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 200

лв., за което е представен списък. Видно от Протокол от проведено съдебно заседание от 28.05.2020г. пред районния съд, така представената писмена защита не е докладвана, поради което присъстващият в съдебна зала жалбоподател-С. Л. не е имал възможност своевременно да възрази срещу неговия размер. Районният съд е редуцирал сумата до посочения максимален размер от 120 лв. на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Съгласно чл. 63, ал.3 от ЗАНН „в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.“ При анализ на така цитираната разпоредба и при съпоставката ѝ с тази на чл. 63, ал.5 от ЗАНН, виждаме, че по аргумент от противното се допуска да бъде присъдена сума за юрисконсултско възнаграждение в размер под минимално посочения в [чл. 27е от Наредба за заплащане на правната помощ](#). [Законодателят е предвидил единствено забрана за определяне на сума, надхвърляща горната граница, определена](#) по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, която в конкретния случай е 120 лв.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав счита за основателно възражението за прекомерност на така присъдения от въззивния съд размер за юрисконсултско възнаграждение, поради което същият следва да бъде намален в размер 50 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде отменено в частта за разноските и оставено в сила в останалата му част.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от ответника за присъждане на разноски пред касационната инстанция, съдът счита същото за основателно. Основателно е и направеното от касатора възражение за неговата прекомерност. Поради което, при съобразяване на разпоредбата на [чл. 63, ал. 5 ЗАНН](#) вр. [чл. 37, ал. 1 ЗПП](#), вр. [чл. 27е от Наредба за заплащане на правната помощ](#), както и действителната фактическа и правна сложност на делото, съдът определя същите в размер на 50 /петдесет/ лева. Така дължимите от касатора разноски, направени пред въззивната и касационната инстанция се определят в общ размер на 100 лв.

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК, Административен съд София-град, XVIII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 162751 от 28.07.2020г., постановено по НАХД № 2276/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-и състав В ЧАСТТА, с която С. Г. Л., [ЕГН] е осъден да заплати на ТД на НАП разноски в размер на 120 /сто и двадесет/ лева.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 162751 от 28.07.2020г., постановено по НАХД № 2276/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-и състав в останалата му част.

ОСЪЖДА С. Г. Л., [ЕГН] да заплати на ТД на НАП направените разноски пред въззивната и касационната инстанция в общ размер на 100 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.